

РЕШЕНИЕ

№ 28468

гр. София, 15.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 07.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **6832** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба, подадена от П. Г. К. от [населено място], чрез адв. Е., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM - 1260555/09.05.2026 г., издадена от Д. И. З. – мл. автоконтрольор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР.
Релевират се доводи, че оспорената ПАМ е издадена в нарушение на материалните и процесуалните норми. Твърди се, че собственикът на МПС не е бил уведомен от Гаранционния фонд за прекратяване на регистрацията му, респ. не е имал възможност да предприеме действия за възстановяването ѝ. Неизпълнение на задължението за уведомяване на собственика за прекратяване на регистрацията на МПС води до несъставомерност на нарушението на чл. 175, ал. 3 ЗДвП и до незаконосъобразност на оспорената ПАМ. По тези съображения се претендира отмяна на акта с присъждане на сторените по делото разноски.
В съдебно заседание, оспорващият, чрез адв. Е., поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.
Ответникът - Д. И. З. – мл. автоконтрольор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, не се явява и не се представлява. На 30.06.2026 г. по делото са постъпили писмени бележки от юрк. П., в които излага доводи за неоснователност на жалбата, иска се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК относно претендираното от оспорващия адвокатско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящото производство заповед на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, като е отбелязано, че е отнето СУМПС №[ЕИК].

В оспорения акт като фактическо основание за издаването му е посочено следното : „по ул. А.. Ст. М. с посока на движение от ул. „Й. Й. към бул. Г. М. Д. жалбоподателят управлява лек автомобил А. КУ 7 с рег. [рег.номер на МПС] собственост на Ц. К., като при извършената проверка до номер 1 е установено, че водачът управлява МПС, което не е регистрирано надлежния ред /служебно дерегистрирано на 05.05.2026 г. по чл. 143, ал. 10 ЗДвП/. Посочено е, че водачът е извършил нарушение на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

Като част от административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 5256216, съставен на 09.05.2026 г. на П. Г. К.. Приложена е полица „Гражданска отговорност“ на автомобилистите със застраховащ Ц. Т. К. за МПС – А. Q3 рег. [рег.номер на МПС] със срок на договора от 11.05.2026 г. до 23:59 ч. на 10.05.2027 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-12686 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, както и заповед № 513з-9615 от 13.09.2024 г. на директора на СДВР и не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Обжалваната заповед е постановена в предписаната от закона форма, като са изложени фактически и правни основания съобразно изискването на чл. 59, ал. 2 от АПК. Същата обаче е постановена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и неговата цел.

Очертаните в ЗППАМ обективни и субективни признаци са тези на административното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДП, на което съответства разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДП,

установяваща санкция за посоченото неправомерно поведение. При проверката на ЗППАМ за съответствието му с материалния закон съдът дължи изследване на въпроса дали адресатът е извършил нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, т. е. дали на посочените време и място е управлявал МПС, което не е регистрирано по надлежния ред – в случая дали управляваното от жалбоподателя МПС, което е собственост на трето лице, е било без ГО.

Като правно основание за издаването ѝ в заповедта е посочен чл. 171, т. 1, буква "з" гг) от ЗДвП. В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква "з" от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е посочено от фактическа страна, че водачът П. К. управлява МПС, което е със служебно прекратена регистрация във връзка с чл. 143, ал. 10 ЗДвП считано от 05.05.2026 г.

Посочената норма на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП в редакцията ѝ след измененията /ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г. /, регламентира служебно прекратяване на регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, като служебно прекратената регистрация на ППС се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика, след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. След измененията на ЗДвП, включително към датата на издаване на обжалваната заповед, отпаднало се явява законовото изискване за уведомяване на собственика на МПС от съответните органи на МВР, за прекратена регистрация на автомобила в хипотезата по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, съгласно тази редакция на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. От 01.08.2025 г. нормата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ) регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Според чл. 574, ал. 11 от КЗ, когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява компетентния за регистрацията на пътни превозни средства в Република България орган, да прекрати регистрацията на превозното средство. Въз основа на посочената нормативна регламентация следва извода, че установеното задължение за уведомяване по чл. 574, ал. 10 от КЗ, е съществено изискване за законосъобразност на прилаганите правни последици, с които законът свързва липсата на сключен, валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, в това число на налаганите административни санкции и принудителни административни мерки, тъй като именно с това нормативно установено изискване

се обезпечава спазването на основните принципи по чл. 4 и чл. 6 от АПК – за законност и съразмерност. В случая по делото няма доказателства за извършено уведомяване на собственика на автомобила за липсата на валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите относно въпросното МПС, нито от Гаранционния фонд, нито от Информационния център, поради което не може да се приеме, че е изпълнен фактическият състав на чл. 574, ал. 10 от КЗ, за да се пристъпи към изпълнение на изискването по чл. 574, ал. 11 от КЗ, съответно да се прекрати служебно регистрацията на автомобила в хипотезата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, което да обоснове прилагането на процесната ПАМ за управление на МПС, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Следва да се отбележи, че доколкото в тежест на правоприлагащия орган е да устави и да докаже съществуването, към датата на издаване на оспорения акт, на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ, доказателства за изискуемото се уведомяване на собственика на автомобила по чл. 574, ал. 10 от КЗ, следва да са били събрани към момента на извършеното служебно прекратяване на регистрацията на автомобила по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, респективно към датата на постановяването на акта за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" (гг) от ЗДвП. В случая доказателства за изпълнение на процедурата за уведомяване, към датата на издаване на обжалваната заповед, не са били събрани и не са налични. Това, освен че сочи на допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила при постановяването на оспорения акт от гледна точка на изискването по чл. 35 от АПК за изясняване на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславя и недоказаност на елемент на административното нарушение, извършването на което е възприето като материалноправно основание за прилагането на процесната ПАМ. В този смисъл допуснатото процесуално нарушение е довело до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия орган извод за наличие на основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" подб. гг от ЗДвП по отношение на жалбоподателя.

Дори и съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП в действащата й редакция след изменението /обн. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г./, да липсва законово предвидено задължение за органите на МВР за уведомяване на собственика на автомобила за служебно прекратена регистрация на автомобила след получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от КЗ, както към датата на вмененото като извършено от жалбоподателя нарушение, така и към момента на издаване на оспорената заповед, то в действащата нормативна уредба такова задължение за уведомяване продължава да съществува - чл. 186, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, регламентира уведомяване на собственика на ППС, посочен регистъра, при служебно прекратена регистрация на превозното средство по чл. 143, ал. 10 ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд. Съгласно чл. 186 /Нов - ДВ, бр. 67 от 2012 г. / (1) /Изм. - ДВ, бр. 93 от 2023 г., в сила от 07.11.2023 г./ от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., прекратяване на регистрацията по чл. 18, ал. 1, т. 2 се извършва: т. 8. по чл. 143, ал. 10 ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд. Съгласно чл. 186 ал. 2 от цитираната Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., при прекратяване регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8 се уведомява собственикът на ПС, посочен в регистъра. В случая не само липсват каквито и да е било данни и доказателства, че собственикът на автомобила е бил уведомен за служебно прекратената, в хипотезата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, регистрация на автомобила, управляван от жалбоподателя,

но и от страна на ответника не се твърди наличието на такова уведомяване от органите на МВР, в съответствие с изискването по чл. 186, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 8 от Наредба № I – 45 от 24.03.2000 г. Правната регламентация, дори и след изменението ѝ от 2025 г., налага съобразяване със задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени с Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по тълкувателно дело № 3/2022 г. на ОСС на НК на ВКС и Първа и Втора колегии на ВАС, според което при неуведомяване на собственика за служебно прекратената регистрация, той не би могъл да съобщи този факт и на всяко лице, на което е предоставил управлението на автомобила. Регистърът на МПС с прекратена регистрация не е общодостъпен, поради което трето лице, което поема управлението на МПС, е в обективна невъзможност да разбере статуса на МПС. Вярно е, че по регистрационния номер на МПС може да се направи справка дали за конкретното МПС и към конкретен момент има действаща задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, но липсата на такава не води до автоматичния извод, че МПС е с прекратена регистрация, още повече управлението на МПС без задължителна застраховка "Гражданска отговорност" е отделно основание за налагане на ПАМ – чл. 171, ал. 1, т. 1, б. "е" от ЗДвП. Издаването на заповедта при недоказано наличие на законово регламентирана материалноправна предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" подб. гг от ЗДвП по отношение на жалбоподателя, обуславя извод, че оспореният акт е постановен и при неправилно приложение на материалния закон.

Предвид горното не са налице предвидените в закона предпоставки за налагане на процесната ПАМ, нито същата е в съответствие с преследваната от закона цел.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.

Съобразно изхода на спора в полза на оспорващия се дължат разноски в общ размер на 505,11 евро, от които 500 евро /платено в брой адвокатско възнаграждение/ и 5,11 евро – държавна такса за настоящото съдебно производство, като неоснователно е възражението на ответника по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM - 1260555/09.05.2026 г., издадена от Д. И. З. – мл. автоконтрольор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на П. Г. К., е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на П. Г. К., ЕГН – [ЕГН], сумата от 505,11 евро /петстотин и пет евро и единадесет евроцента/ - разноски по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: